

Було колись на світі дивовижне маленьке селище. У тому селищі стояло дев'яносто дев'ять будиночків, навколо кожного будиночка зеленів садок, обгороджений парканом з хвірткою, а за хвірткою сидів собака, що завжди гавкав.

У дворі першого будиночка був пес Фідо, який, ревно охороняючи своїх господарів, шалено гавкав, коли проходив хто-небудь із мешканців інших дев'яноста восьми будинків: чи то чоловік, чи то жінка, чи дитина. Решта дев'яносто вісім псів робили так само. І вдень і вночі собаки валували, бо завжди хтось ішов вулицею.

А синьйорові з дев'яносто дев'ятого будинку, йдучи з роботи, доводилося минати дев'яносто вісім будинків і дев'яносто вісьмох псів, що гавкали на нього і недвозначно давали зрозуміти: мовляв, залюбки пошматували б йому штани. А уявіть собі, яка буча зчиталася, коли заходив у селище чужинець. Тоді всі дев'яносто дев'ять собак гавкали в один голос, усі дев'яносто дев'ять господинь визирали надвір, потім квапливо ховалися в хаті, замкнувши двері на засув та похапцем затуливши вікна завісками, і чекали, поки чужинець пройде мимо.

Від собачого гавкоту мешканці селища поглухли, і між собою майже не розмовляли. Зрештою, їм не було про що балакати.

Поступово мовчазні й похмурі жителі селища відучилися навіть говорити. І нарешті сталося так, що всі вони загавкали по-собачому. Мабуть, їм здавалося, що вони говорять, а насправді вони гавкали так, що аж мороз ішов поза шкірою. А через те, що гавкали чоловіки, гавкали жінки та діти, дев'яносто дев'ять хатин почали скидатися на собачі буди. Хоч на вигляд вони були гарненькі: вікна затулені чистими завісками, на балконах зеленіла герань та інші квіти.

Якось у цей край під час своїх славетних мандрів завітав Джованніно Ледачий. Дев'яносто дев'ять собак влаштували йому такий собачий

концерт, від якого навіть кілометровий стовп став би недорікою. Джованніно звернувся з запитанням до одної жінки, а вона у відповідь загавкала, заговорив до хлопця — той заскавулів.

— Зрозуміло,— сказав Джованніно,— це пошесть.

Пішов Джованніно на прийом до мера й промовив до нього:

— Я маю для вас добрі ліки. По-перше, зруйнують всі паркани,— садки ростимуть і без огорожі. По-друге, поведіть собак на лови, нехай пограються — стануть лагідні. По-третє, влаштуйте великий бал і після першого вальса знову навчитеся говорити.

Та мер йому відповів:

— Гав-гав!

— Зрозуміло,— сказав Джованніно,— найслабший той, хто вважає себе здоровим.

І пішов собі далі.

Уночі, коли чуєте, як десь далеко валують собаки, знайте, що це, може, собаки, а може, й мешканці того дивовижного маленького селища.